

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593720416/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

syn, at opgive sin barnlige Fornøielse for de Andres Skyld; men selv derved blev hun Hovedpersonen, Alting dreiede sig om hende. Hun hed Sophie. Jeg fandt fra Først af ikke Behag i hendes Blidhed; men hun trak mig til sig ved den særegne Maade, hvorpaa hun unddrog sig min Overmagt. Nogle af de første Ord, vi vexlede, vare om en Bog, som jeg havde i Haanden, og som hun ikke forstod, og saa sagde hun stille, forstandig: »Det er maaskee bedre ikke at være saa klog.« – Jeg spurgte, hvorfor det skulde være bedre. »Jo,« svarede hun, »for de Kloge er saa sjelden gode.« Dette Ord forstyrrede og næsten pinte mig; der var en Dobbeltthed, jeg ikke kunde komme ud af. I Kraft af det Gode, som var hendes Domaine, hvis hun kunde bevise det, gjorde hun Fordring paa en Overmagt over mig, hvem Skolen netop vilde gjøre klog. Jeg valgte at smøge denne Overmagt af ved at vedkjende mig det Onde. Men derved fik hun i Øieblikke en ny Overlegenhed; thi hun drev det Haarde i mig saa vidt, at jeg ikke kunde gaae videre uden at mishandle hende, og saa sagde hun: »Du er jo slet ikke saa ond, som Du gjør dig.«

Naar jeg havde gjort hende Fortraed eller i flere Dage været hensynsløst uagtpaaigivende imod hende, kunde der komme blide Scener, hvor hun viste sig som min Jevnlige, min Veninde, der skulde besidde min Fortrolighed, og det passede jo efter vor Alder ganske godt, eftersom jeg var et Par Aar ældre end hun, men dog i Udvikling yngre. Hun udspurgte mig engang om mine Forhold hjemme, om dem, jeg havde ladet tilbage.

»Var der nu ikke nogen lille Pige, som Du holdt af?« spurgte hun, og da jeg svarede Nei, vedblev hun: »Er der heller ingen her?«

Med al min Naturs Utibøielighed til at tale om det, der laa mig paa Hjertet, kunde jeg ikke sige Nei hertil. Hvis Hun hinsides den grønne Mur usynlig omgav mig, saa skulde hun ikke høre mig fornægte hende, og jeg svarede lydelig Jo.

»Saa maa Du naturligvis være hende tro og aldrig tænke paa nogen anden Pige. Og naar Du er bleven Student, kan Du frie.«

Jeg kunde have kvalt hende for det Ord. At frie! Med det Ord var forbundet Forestillingen om noget Lempeligt, Ansøgende, Regelret, Forstandigt, Kjedeligt, og jeg vilde naturligvis hente mine Tankers Døme ud fra Landser og Sværd eller fra en brændende Bygning eller af en Løvehule.

»Det kan Du,« vedblev Sophie.